Klockaren, Prästen
och
Klockaren.

Gs 492

Dock — syßlolös gå här, är ledsamt — Låt höra,
du tackar mig wäl, om jag ger dig att göra —
Man skryter du woro den klakaste man,
du hörer, hur grässtråna wäxa, ibland.

Jag will tinom duktigom käkom framräcka
tre artiga nötter, för ro skull att knäcka;
tre månader jemt stipulerat jag har,
sen ger du på dessa tre frågor mig swar.

Pro primo, när högst, uti Förstelig Galla,
på Tronen jag sitter befallande, alla,
hwad jag då är wärd, i en summa benämndt,
till ytterste skärfwen du säger bestämt.

Secundo, skall du mig precise förklara,
hur snart jag till häst kunde jorden omfara;
men du får ej brista på enda Sekund. —
Dock — sådant det räknar du ut på en stund.

Och tertio, — du Krona för alla Prelater! —
skall du just försöka att göra mig slater,
och säga mig rent, hwad jag tänker. — Men, si!
ej ringaste Sanning bör finnas deri.

Kan du dessa frågor ej fermt explicera,
så måste du Prestbolet genast cedera,
och rida på åsna bakfram ur mitt land,
i stället för betsel med swansen i hand.

Och Kungen gaf sporrarne Hästen i låret;
Herr Pastorn stod qwar der och ref sig i håret,
— Ej någon Förbrytares ångst är så swår,
när han för Högpinliga Hals-Rätten står.

Han skickade till en, två, tre Universiteter,
han frågade hos en, två tre Fakulteter,
betalade sportler och skänker fullt ut,
dock löste ej någon Herr Doktor Hans knut.

Nu wäxa (kan tänka hur hjertat det pickar!)
Snart timmar till dagar och dagar till weckor,
och weckor till månar, — Terminen kom brått
— det blef för hans ögon än gult och än blått.

Han blundar, begrundar, och går fram åt wägen
till Templet så ängsligt och är så förlägen. —
Nu Klockarn, som sorglös i Farstudörrn står
med sin pip-nubb, får se hwar hans Wördighet går.

»Herr Pastor! stig in, tag en sup för att tugga
Ni wankar ju werkelig fram som en skugga.
Maria och Jose! — Ni känns ej igen! —
Ni grubblar wäl ej på Ert Tionde än?» —

»Nej kära Herr Klockare! detta är annat,
och när ni får hörat, så lär ni besannat,
att swårligen Belzbebub sjelf rer i tu
tre herswor, dem Konungen skickat mig nu:

Pro primo, när högst, uti Förstelig Galla,
På Thronen Han sitter, befallande alla,
hwad Han då är wärd, i en summa benämnt,
till ytterste skärf skall jag säga bestämt.

Secundo, skall jag och precise förklara,
hur snart han till häst kunde jorden omfara;
Men jag får ej brista på en enda sekund, —
och det tror han jag räknar ut på en stund.

---

*) Man felskrifte den aldrebs Latin.
**) Gans flatteri, utan limkter.

Gefle 1844. Tryckt hos N. Nilsson.

Sofiar i Hilling hantso.

Imitation efter Lysian.

Dag will dig förklara med kappa och kraftne;
men Prester behöfwe sin ära och kraftne,
och läre sig något quid juris förstå,
ty, som man will förbra, så måste man så.»

»Förlåt mig, Herre Konung! att lära och klerifna
det kan jag — men klratt — ty är hälf lära bliftna
den laken — och hwad som merk rör Theologin,')
jag kan ej en enkelt gloria Latin.»

»Har Klockare! det är för illa — Dag tänker
ni kan likmäl be om en gunst — och jag klänker
er, hwad ni begär; förty kans flatteri, **)
Dag wertlig hatt möje af er Komeli».

»Herre Konung! jag rikdom just ej har af nöden,
dock will Ri hugfinala en man i beg döden,
så wägar jag be för min wördig Patron,
som eller förderar, om nådig pardon.»

Till tredje, — Jag uslast af alla Prelater!
skall jag bjuda till göra honom rätt slater,
och säga rent ut, hwad han tänker — Men, si!
ej ringast sanning får wara deri.

Och kan dessa frågor jag ej explicera,
så måste jag Prestgården genast qwittera,
och rida på åsna bakstram ur hans land,
i stället för betsel med swansen i hand.»

»Äh! är det ej annat, hörs Klockaren swara,
så gif Er tillfreds, ty det will jag förklara;
Lån mig blott Er kappa, Er krage och bok,
så skall Ni få se att jag är ingen tok.

Ty kan jag ej stå i Kathedern och gnälla,
så fångar jag ändock en mus i min fälla. —
Hwad Ni ej för pengar har kunnat förwärft,
det har jag utaf Salig Moder min ärft».

Då sprang, som en Getabock Presten, berusad
af glädje — Med kappa och krage utkrusad,
blef Klockaren smyckad och genast afsänd
till Hofwet, der Kantorn allsintet war känd.

Här thronade Kungen i Förstliga stolen,
Hans Scepter och Krona fördunklade Solen —
»Nå säg mig, Herr Pastor! förutan all flärd,
hur paz Ni nu tycker jag kan wara wärd?»

»För Tretti Silfpengar man Christum försäljer
och derför, o Konung! är bäst, att ni swäljer,
förtreten; — ty för Eder sjelf jag ej ger
mer än Tjugonio — Räsonen Ni fer.» —

Jag will Er berätta en pußlustig Saga
om Orre Kung Knarrig och Presten, hwars kraga
stod illa på spel, — (En förträffelig man,
blott skada att Klockarn war mer klok än han).

Kung Orre slet ondt uti hettan och kölden,
sof ofta bepanzrad på krigiska Skölden,
ja, stundom han knappt hade watten och bröd,
och oftare än led han hungerens nöd!

Men Presta-far wißte sig bättre att sköta
wid bord och i sängen att tiden förnöta;
af Fullmånan lånte hans anlete glans,
och maken till Smörbuk i Riket ej fans*).

Kung Orre will spåka den Präften omsider. —
En dag med sitt krigiska Sällskap han rider,
i brännande hettan-om sommarn förbi,
der Prest-far spatserar wid sitt Prosteri.

Ha! tänkte då Kungen, nu får jag mitt nöje
och hälsade Pastorn med hånande löje:
»Gudstjenare! säg mig, hur mår du? — Min själ!
jo, fastan och bönen bekomma dig wäl.

---

*) Hans anlete glänste som Månan i ny,
Hans buk höll tre Famnar i pereferi.

»Afionen är god, ty ren later jag héra,
och kan min burdland-riga slottet wäl röra;
men allrig min Hyddget jag trodde att bli
tarerad till fåsant ett lumpet wärbi.

Wren nu lät mig se, att du fermt fallulerar,
hur fmart jag tring jorden till hälf galloppérar;
men du får ej brilla på enda minut —
Jag unbrar just hur du stall röra dig ut.»

«Gire! Om Ri med Golen uppfablar och riber
och lika med hemne i Tempo framstriber,
så sätter jag tappa och trage i pant,
att inom ett hygn gör Ri refan galant.»

»Gn Björn trodde tärngen sig ed tunna fälla;
så framt ide om hade warit imella;
Herr Hyafor, Ri ger ej belämba belfed,
Ri fmaar wäl fin nitt; — men allt är på fned.

»Hwad fan är du intet Herr Hyafor i Walla?
Dag för trodde Hjimlen på jorden nedfalla,»
Fret Hungen med glädje och löje på mund,
»Wälan, li, så är du det från denna stund.